

REGGELŐ.

Pesten vasárnap december 16^{kán} 1838.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p.p.

ELBESZÉLÉS.

Az én bekesem.

(Folytatása.)

„Az Istenért siessetek! Lombi lova, ura nélkül; tizszeres áldomás követi szerencsés jöttötöket!” Ezeket hallva, szerencsés szerencsétlenségem érzetében felállván, feltartóztatám a' gyalog 's lovas küldöttséget, melytől hallám Karandon, Gyöngyi bátyánk pusztáján, létemet. — Ugy volt, 's nem sokára az ijedve örvendő gazda fogadott tárt karokkal. De álom üzi-e velem tüneményes játékát? Légvári kisasszony, báli ördámájával, szíves részvétellel jelenékmeg bajom felett, 's majd némi óvó szerekért sietnek. Gyöngyi bajomat felejtetve, majorságairól hozakodott elő, melyeket most egyszer nem örömet környeze figyelmem. — „Engedelem kedves uram-bátyám! — közbe vágék — nemde rokonságban áll Légváriékkel?” — „Nagy ugrás — szóll ő mosolyodva — igen, ők távulról rokonok.”

Én. — Jeles lánykával dicsekkethik úri házok.

Ő. — És büszkélkedik a' kis büszkében; bátor nem egyszer feddém a' tulságos anyai szeretetet, melly inkább rajz-lap niellé, ábrándokra neveli, mint konyhára; — sok szárnyat leszegett már a' fennhéjázás! — de mint látom, ellenkezőt ohajtanál hallani! Gyanitok valamit; úgy ne engem kérdezz, jó öcsém.

Én. — O, ki mondhatja, hogy ezen angyali szelidség — titkon mutatva az ez alatt megjelent szóban levőre — csupa tettetés? Miért nem mutatkozik a' büszkeségnek csak legkisebb ága is? — E' szendeség színlés nem lehet; a' hir hamis; ő egy angyal, habár kosarat adott is. — (Fennszóval) Elkészült-e-már ékes rajza szép angyalkám?

„Öcsém! — szóllit Gyöngyi, vállamat rázva — ne ragadjon-ki tizes képzelődésed körünkből! Esmélj; micsoda rajz? a' vacsorát ezd inkább.”

„Engedelem! édes urambátyám — felelék — még oda künn a’ kerítés-ajtó előtt feleszméltem; — én Légvári Apollóniához beszélek, kihez tegnapelőtt vala szererencsém tulajdon házuknál.

„Kedves atyácskám — szállítá a’ rajtam bámulót szőke lánykám — előre tartottam e’ jelenettől; de talán felmentődik nagy okon épült ferde tettem, hogy egy rokon barátnő forró kérése, könyes esdeklése, leginkább pedig rögtöni roszzalléte miatt, szerepének vitelére határozódtam; csaltam, de lakolva; mert a’ színlési néhány perczek igen is megtanítottak, mint kelljen másszor álköntöst öltetni.“

„Leányom! — mond atyja komolyan, — elég egy szerepnek vivése az életben; ki sokhoz kapkod, ledérségét méltán követi a’ fütty.“

„Semmi édes urambátyám ’s kedves hugocska — szállék ki-tört örömmel. — Hála! így még jobb; ’s ez volna a’ kis Nellike?“

„Igen — válaszolt atyja — kit anyja halála után kis korában vitt magához nagynénje; nem rég érkezett, ’s hiúság nélkül szállván, menyasszony inkább, mint nem.“

„Az nem lehet — mondam, helyemből felszökve, ’s egyszerre nyilatkozom, ha csak kívülről robaj ’s durrantás nem hallik.“

Egy aggastyánnal, ’s más uracscsal szaporodék társaságunk. Ennek szeméből egyszerre nőtlenséget néztem-ki, későbbben pedig a’ kártyahóst S á r r é t y -t ismerém-meg benne. Nelli körül homályt ohajték; mert némelly szem nagyon meg szokott ártani szépeinknek; ez is pedig csupa frakk, én merő bekes; ő egész udvarisággal jött, én salto mortáléval, ’s elsőben is boros ruha kellett orromra. — Nem kezdhetett-e el gyötörni paroxismusom!? Asztalhoz ülénk, melly — tudod — Gyöngyinél nagyon magyarosan megy. Nelli gazdasszonykodott; nénje velünk együtt vendég volt, ’s gazdánk változhatlan elve szerint mindenki magának tetszése, étvágya szerint szedett.

„Ha szivünk mozdul, eszünk kerekei össze zavarodnak“ — példáztam ez igazságot; mert eszem, szemem, szüntelen ajtón csüg-vén, valamint hirlelt majom a’ siró gyermeket, úgy én is kendőm ’s kenyeremet forró fürdőbe fojtám. — Pirultam szelet jósló esthaj-nalként. — „Semmi sem az öcsém! — vigasztal gazdánk — qui perdidit numerum, incipiat iterum!“ — Szedtem tehát, ’s ujra leveseztem. — Ki a’ küszöbnél megbotlik, egész szobában sántikál az. — „Ne tegyetek ám — szállittattunk — macskáját etető ’s nem itató török-ként. Egy kis somlya-it öcsém!“ Tudod, hogy a’ jónak ellenmondója nem vagyok; töltök, ’s ez alatt jelenvén - meg Nelli, eszem ’s szememnek magnese, palaczkomat ismét pohár mellé üritém. — Nem boszú-e már ez? — Meg is fogadtam, hogy láthatá-romat asztalunk szélei határozzák: ’s még is alá repitém a’ daralolandó kappant, mellyért lehajolván, majd üstökbe kapott velem

a' gavarnak asztal alá lopódzott uszkára. Én szabadulni akarván a' vész-honból, ismét poharakat tánczoltaték fejemmel. — Bajtárs! ha Nellit veszélyben forogni nem gyanitom; még azon este honnal váltom e' búvölt helyet: de ez tartoztatott, bátor szégyen 's boszú közt.

Asztaltóli távozásunk után zongorázással andalított-el minket szép hangásznőnk, 's én is majd kedvre derülék. Mellé akartam szép szerével lopódzani: de itt is utamban volt a' gavar, 's olly édesen szólt, beszélt, szavalt Gyula szerelméből, hogy én majd kétségbe estem magam felől, mint ki mind beszéd, mind tettebeli akaratomban megelőztetem. Szóval gyorsabb volt a' frakk mint a' hekes. — Boszúsán kerültem fordultam, mint olálkodó farkas magas kerítésű akol körül; — fájt a' megelőzés, 's Momussal kezét fogva minden szív fölé ablakot ohajté. — „Ej! — gondolám — egy vágy ki van már elégitve a' sok operával — vagy mivel! — Játsszja-el kis hugom az én nótámat! — „Ha tudnám, szívesen édes bácsikám!“ — szóll ígéző mosolylyal. — Ugy ám bajtárs! „Bácsikám!“ — ugy-e magyar föld-szülte egy leány? — „Elmondom szép hugom! — így van:

Süvölt a' nagy,fergeteg.
 Zúg a' havas rengeteg,
 Zivataros éj van már,
 Csak a' komoly farkasjár.
 Fáradt vadász célra ért
 Talált is szép pálya-bért,
 'S még zúg a' szél oda kinn,
 Nyugszik hive karjain.

Megelégedés követé dalomat, 's Nelli elhatározván betanulását, ezentúl kezdék én is hova tovább vidulni, 's olly idegzetet nyerni, melly Miloé előtt sem hátrált volna. Meg is változtam mind külső-mind belsőképp' annyira, hogy ennek látására, gyógyász nőm lábai-hoz tette volna le művét maga a' hatalmas Aeskulap is.

Nem sokára nyughelyeink jeleltetvén-ki, nyoszoláinknak ártatlanság szín-ölébe, mint Sámson Deliláéba, édesdeden ledültünk. — „Minő szellemi lény ezen üdvös alak!“ — szóll merengve gavarom. — „Az én kis hugom?“ — kérdém tettetett nyugmosolylyal. — „Ah! hát kegyed rokon e' bőség tárházához? Szívemből örvendek szerencsémnek! Minő éldeletes dolog barátnak rokonná 's holnap egy drága kincs birtokosává lenni.“ — „Igen, kincs — gondolám — de nem bankba, nem a' te kezedre való.“ — Végre Nelli iránti szerelmének festésén, mint unalmas dadogáson, ennek 's hason-társainak jó éjt kívánva elszenderedtem.

Álmom zavart, merő küzdés, viaskodás volt, 's folytonos hánykodásomból égető szomjra ébredvén, italért kezdtem körüljárni.

Akadtam is egy palaczkra; emelem, súlya 's borszaga van. Mind-egy — gondolám — ez is ital. Neki fohászkodva költék-el belőle egy kortyot; 's hűh! ezer millio! ize fanyar, savanyú, keserű; tán patkányölő mixtura, mellynek lefelé szánt másod adagja ellenkező irányt vevén, a' boldog vőlegényt, hihető álmábani is banquiert, talpra riasztá. Ő lármáz; én ijedve akárom üvegemet helyre tenni; de ez megütődvén, eltört, 's szétfolyatá kárhozatos nedvét, — „Pszt engedelem — kérlelém a' kiabálót — se baj, megszárad reggelig; helye sem lesz látható.“ Ő ismét lenyugodott, én pedig, hogy minden titokban maradjon, az összeszedett üveg daraboknak ablakot nyitva, azokat jól kieresztett karral vágom kifelé: de ezer millio! az ablak kettős volt, melly lármás csörgésseli kizuzatásán kívül kezemet is jól megmetélte. E' zajra az össze csődült kisebb 's nagyobb ház-örök rekedésig ugattak ablakunk alatt, míg nem a' talpra állt cselédség lecsillapítá ezeket is. Én ezután sem alhattam egy hirtelen; láng-lé-lekzetemmel is ohajtám szobánkat szárítani.

Reggel, mint a' kártyáját aprónként kémlelő játékos, lassan nyíló szemekkel néztem csatahelyemre. Mit látok? — tán csalódom? — hova tovább fekete — egészen nézem — ezer Lethe!! — csupa Afrika; magam tarka, mint parducz; háló társom született szerecsen, 's alig ismerhetett magára; de ő leány-kérő, én rokon levén, csendesen tűrte átváltozását. — Az üvegben — bajtárs — tinta volt; erre akadtam, a' vizesnek elmellőzésével. Mit éreztem, gondolhatod; kétség kívül ezen elmebiányt gyaníttató tettek miatt reám nézve Nellit örökre elveszettnek tarthatám. Mit volt tennem? Kértem a' nagy engedelmet. — Helyre állt ismét az esti jó kedv; reggelizés után Gyöngyi gazdaságának szemlájére indultunk.

Hála a' nőszést vezető vagyon-vágy-szellemnek! Ime, míg vak követői szívet mellőzve telt aklokat keresnek: én az alatt egy viszhangzó szívre találok. Gondold csak, bajtárs! Nelli, az az angyalilag jó, titkolásom mellett is észre vevén kezem sebeit, feltartóztat — melly alkalmat magam is rég ohajtottam — 's hogy el ne mérgejdenek, ápolásukhoz fog. — „Nem érdemlem gondját szép hugom — szólltam — vész követte minden itteni léptemet“ — „Ő nem — felel ő — csak hogy bácsikát nem éré nagyobb: szívesen örülünk, hogy a' történet körünkbe hozá.“ — „Részemről az öröm“ — viszonzám édes elragadtatással, 's itt szívem nyelvemre szállván, tárva lön az előtt, kiért dobogni vágy. Képzeld magadnak ártatlanság angyalát tiszta szemérem égi pirjában: 's Nellimet látod előtted; ilyen volt ő színzés nélküli hő nyilatkozásomra. — Elég hozzá, ő megértett engem, mit leginkább szeméből olvastam.

Kettőnket talált a' visszatért atya. — „Édes öcsém! — monda — egészen elmaradtál! jól beköthettétek a' sebet? — „Be, édes uram bátyám — viszonzám — nem féltem, hogy a' hideg megcsipje; hanem hogy a' kötés annál erősb legyen, egy csomóért, atyai áldásért könyörgünk, mint kik kezét 's szívet kötének örök kapcsolatban.“ — Meglepetve jártatta rajtunk szemeit, 's mosolyga szilárd tökélségemen. Most komoly redőzetbe szedvén homlokát, borzasztóknak festé a' vérnek hamar lappadó torlatán épült örök frigynek rémeit; majd csipős szeszélylyel kérdé, nem vesz-e a' most ígész csillag fénye azon ismét feltűnhető csillag fényözönébe, melyért — mint hirből hallá, sokszor egekre néztem. Itt egész kalandomat, zavaros tetteim okát, a' Nellimet fenyegető vést felfedezvén előtte, megindulása könnyűit elítikolandó, csendes elragadtatással fordult boldogult neje kép-másolatjához, 's kis közű tűnődése után — ,térj vissza atyádhoz — szólt — 's jöjj drága kincsemért.“

Hogy' dobog szived barátom — nemde fenn? reménylem, hogy te is osztozol barátod örömében. — Házasodjunk bajtárs! olyan a' ház-asszony, mint torony harang nélkül; hugomat Cselley jegyzé-el; rajtad a' sor, 's így az idén nem fogyunk-ki lakomából.

U. I. A' pejeket, ha azokon akarsz jönni nászba, ne igen hadd heverni; mert tudod, milly bokrosok.

Télhő 29-kén

Hadd heverjenek azok a' pejek barátom! 's ha meg van még bekesed, égesd-el kérlek, mert nem szerencsés ezzel a' mai nősző. Frakk kell divat-szépeinknek; fülíg kihuzott ing-nyak; czipő tarka harisnyával; üres sziv cifra beszéddel. Ha száz szépet látsz együtt, szemed mindegyiken, szavad mindegyikhez, magad mindegyik előtt legyen. — Ez a' divat-leczkének kivonata: — különben vagy elmaradsz, vagy eltiportatol, 's még egy ép törzsöknek vélt apától is illy iratot nyersz:

Karánd télhő 25-kén.

Édes uram öcsém!

Házam megtiszteléseért vegye egy édes atya szives köszönetét, ki tapasztalt jeles udvariságát soha sem fogja az ifjú kornak szép tulajdonai közül kiküszöbölni. Nincs is semmi kifogásom; de a' házasság mennyben köttetik; a' sziv egy sebes víztől ragadott sajka, mely az ellenkező irányra huzó erőt vagy kijátsza, vagy elsüllyedéssel boszúlja meg. Nem is szükség hosszan mutogatnom, hogy a' bekes-boldogság csak hason szelleműek közt virágzik; sok szép szerencse nyilik egy jeles ifjúnak útjában; ezek közötti vizsgálja adjameg az önt boldogítót.

GYÖNGYI M. K.

Mért nem világosabb lemondás? — mondott szóból ért a' Magyar; minek e' gúnyos keringés? tán hogy hibánk érzete nem olly öldöklő tulajdon alakjában, mint guny-himezte palástban. — „Bekes-boldogság?” — hát itt is csak a' bekes! No édes öregem, ezt magad sem vártad magadtól, de még én sem. Hát csak ragadja sebes viz a' sajkát; talán frakkos tart kormányt? Szerencsés utat szép Nellikém, kedvező szél lengjen vitorládra; de várj egy kissé, szó nélkül nem indulhatsz.

Hajdan egy illy csinos iratocska remete-köntös-öltést, elragadást, vagy még halált is okozott: ma pedig kivel-kivel kettőztetett fényt üzet; a' hajdani por-lepte, szú-ette kocsival váltott csillogó elébe kettős helyett négyest fogat, egy boldog párral a' kosár-adónak ablaka alatt elrobogókat. Hát engem mire lesz határozandó? Nagyon természetesen egyikre sem, de annyival inkább Gyöngyiék meglepésére. Nem uj kegyért sápnogni; mert illyesmi bekesem alól nem kerül, 's különben is matróz lenne a' gyors sajkán: hanem, szó a' mi szó; Nelli lemondása képtelen, 's boldogságom nagy esorbája levén, nem vesztegelhetek. Majd ha csalódási ámulatom jéggel vonja-be lángzó szívemet; majd ha lelkem azon határnál, hol minden szerencse távozni látszik előlem, magába száll, 's ön-érzés nyújt erőt sinlődött szívemnek: koszorús költőnk e' soraira igazítom a' szép képmutatót:

„Leder teremtmény a' leány-neve
'S a' férfiaknak átok, hogy szerencsét
Alkhatni vélnek lenge sziveken,
Mellyekben a' hitlenség fészke van.

(Vége következik.)

KÜLÖNFÉLE.

Jules Janin nyereeménye. Őszelő hó 15-kén Parisban minden hír-lap szerkesztőségéhez következő tudósítás érkezett: — „Tegnap este több szalónban beszéltek, hogy Jules Janinhoz hivatalos tudósítás érkezett, miszerint ő egy nagy sorsjátékban, melynek két számjegyét olasz országi útjában vásárolta-meg, fő nyertes volna; ezen nyereeménye által a' Lucca mellett fekvő pompás Lazzerini nevű majornak (villa) birtokába jut, mely helyet fürdés ideje alatt számos vendég látogatja. Ezen birtokért közönségesen 13 száz arany bért szoktak fizetni, általános értéke pedig a' hozzá tartozó telkekkel együtt 100.000 scudira becsültetik. Jules Janin e' dolog fe-lől így ír a' „Journal Débats“-ban. — Sokat beszélnek valami szerencsés történetről; ennek hőse a' nyarat Florenznek egyik szalónjában tölté-el, hol, mint az észnek közönséges központján parisi, szent pétervári és floren-cziaiak szoktak összegyűlni. Egy napon, midőn éppen olasz ország művé-szeti kinesei-ről folyna a' beszéd, F. orvos felkiált: „per bacco! e' körülmény juttatja eszembe, hogy Lucca herczegségben, ama jótékony ásványviz

mellett, kellemes hajlású dombon 's virágzó narancs fák megett egy ház áll. A' márványból épült ház egy terjedelmes 's völgyre könyöklő terrasse-on áll; virányos sétány vezet kapujához; egy vízvezető csatorna örökké gyönyöző három szökő kutnak nyújt élményt — szóval valóságos tündérkastély. — Ki akar önök közül e' kastélynak birtokosa lenni? — 'S egyszersmind egy esomó sorsjegyet is vont elő zsebéből. A' társaság személyei már több sorsjegyet elkapkodtak; ekkor hozzám fordul az orvos azon megjegyzéssel: ki mer, nyer; két scudi nem a' világ — 's megjegyzése ellen nem is tettem kifogást: azonban olly föltétel alatt, hogy nekem ő válasszon számokat. Demidoff gróf azt kívánta, hegy sorsjegyeimre írnam nevemet; mit egy J. oda rajzolásával meg is tettem. Más nap estvéjén szerencsém volt a' luccai herceggel beszélhetni. „Főnséges uram — mondám többi közt tisztelettel — ma reményt vásárlottam, főnséged birodalmában kastélybirtokossá lehetni.“ — „Ugy reménylem — válaszolt a' herceg kegyesen — hogy kissé alattvalóm is lesz.“ — Ez esemény után nem sokára Parisba szállítottak foglalatosságaim. Alig érkezik-meg a' fővárosba, uti papirosait nézi-át Demidoff gróf, mellyek között sorsjegyeimet is találván, azokat e' pár szóval: „megérkeztem, látogasson-meg ön!“ — hozzám küldé. Én, a' mint barátom biletjét olvasom, a' sorsjegyeket, 's velök egész szerencsémeket azon kosárba vettem, mellyben a' névtelen iratok, költészeti próbák 's vissza nem kívánt prózák szoktak eltemettetni, 's barátomhoz futok. Gazdagságom nyolcz napig hevert a' veszendő irományok között temetve. A' hévmérőnek csak egy fokkal kelle alább szállnia; 's kastelyom láng martalékjává leende. Kilenczed napra végre következő tartalmú levelet kapok: „Ha netalán ön sorsjegyén áll e' két szám: 72 és 75 (mert feledem, önnek mondani, hogy a' nyerőnek ambót kell csinálni), úgy öné a' pompás Lazzerini kastely.“ — E' levelet éppen az napon kapám, mellyen „Benvenuto Cellini“ adatott. A' játék kezdésének órája hatalmasan közelgett, és én színházba mentem a' nélkül, hogy csak eszembe is ötlött volna szerencsémre gondolni. Ejjél után szomorúan 's lankadtan haza térek. Asztalomon találom a' levelet, 's mellette Luccából a' sors-szám húzási jegyzőkönyv kivonatát, két városi tisztviselőnek és a' podestának aláírásával, mint szintén a' két csillogó nyertes számot is. Elmémnek példátlan felcsigázása után végre eszembe jut, hova tettem számaimat; Most a' kosár kiürítéséhez fogtam, de eleintén idom- 's név nélküli töredékek-nél egyebet nem találhattam; mert a' számok úgy a' vessző-fonadékhöz tapadtak, hogy a' kosár tartalmát tűzbe lehetett volna üriteni, a' számok még is megmaradnak benne. Végre miután számjegyeim megtaláltam, a' kastély birtokában is bizonyos voltam — mert számjegyeim csakugyau 72 és 75 voltak. — „Mit fog most ön kezdeni“ — kérdik vedőim, pártfogóim; erre én csak azt felelem, mit az egykori juhász. E' juhász t. i. egykor sohajtva rebege: ah, ha én franczia király volnék! No's, 's ha franczia király volnál, mit teendnél? — kérdé egy utazó. Akkor juhaimat lóháton őrz eném! — lön a' válasz. — És én, ha kastélyom valamit ér, egy esernyőt fogok venni, 's a' dalszínházba omnibus-on megyek.

Vadász-szenvedély. — Bizonyos utazó Palästínában nem rég egy vadászosan öltözött Angolt talált, puska, kutyával 's a' t. ballagót, ki nem a' nevezetességek láthatása, hanem vadászás végett utazgat, és a' regiségekből ugyan semmit sem méltat figyelmére, de annál hívebben elő tudja számolni, mellyik helyen lőtt Damascustól kezdve a' galiläai tengerig egy-egy

EMLEKMONDÁS.

Szerelem viszonya

Szeretni és szerettetni,
Két szívnek egy lehetni,
Ennél feljebb már nem hág
Az emberi boldogság.

Nincs öldöklőbb, nincs mérgesebb
Fenébb kínzó gyötrelmek,
Orvosolhatatlanabb seb,
Mint a' megunt szerelem.

KISFALUDY S. után —

Czélzás. Vannak növények, melyeknek buja tenyésztése csaknem minden kiirtási próbákkal daczol, — ágai levágnak, gyökerei kitépetnek, földjök az éles éke által feldulatik, 's bele jobb mag vettetik, de a' gyom még is kibúvik ugyan azon helyen, eleinte gyéren, de — ha a' földműves keze kiirtásában lankad — nem sokára olly telyben, hogy a' nemes magvat elnyomással fenyegeti.

A' tékozlónak szüntelen rossz esztendeje van.

Naplómból ANDREIKOVICS ELISE.

Szép, jó, és való: három szent nevezet, vagy ha úgy akarjuk, három genius, kiket Isten utainkra kalauzál rendele.

KÖLCSEY után K. H. K. J.

Maximák. Tulságos szerénység nem minden embernek áll jól, 's gyakran inkább álarczos kevélység. Csak a' legkitünőbb érdemekre illik igazán.

Féltékenység tovább tart a' szeretetnél. Már nem szeret 's nem szeretetik az ember, még is azt véli, hogy viszonyos szeretetre tarthat jogot, mert az önszeretet csak legutójára hagy-el minket.

KOVÁCS MARIA.

Szórejtvény.

Négy jegyű szó az egész, gyorsan félénkre törekszik.

Ékkel a' két első — szárnyasnak laktanya lészen,

Két végső lyukat üt, 's varrót művébe segiti.

Benne ha vásárló nem egyez-meg, nem lehet alku.

BELLÁÁGH JÓZSEF.

Előbbi rejtvény: név.

Figyelmeztetés. — Ez érnek utolsó hónapja feltűnván, e' folyóirat mind távulabb lakó mind budapesti t. cz. pártfogóit tisztelettel figyelmeztetjük, hogy lapjaink jövő 1839-ik évi számaira az előfizetés általánosan megnyitott. Minél fogva kérjük a' t. pártfogókat, méltóztassanak akár postán, akár Pesten a' kiadó hivatalban folyóiratunkra már most megtenni az előfizetést, nehogy elkésven a' rendelés, minthogy részint a' borítékok nyomtatása hamar meg nem eshetik, részint a' szerkeszőnek nem adatnak tudtára azonnal az elkészett rendelések, a' t. előfizetők félbenzakasztva 's ohajtásuk ellen később kapják új évi lapjaikat. — Jövő évi lapjaink valamint eddigi alakjokban és diszökben maradnak-meg, úgy eddigi szerkesztők szilárd elveit is viselve folyvást finom velin papirosra, 's a' szokott képekkel jelennek-meg. — Az előfizetési díj félévre p o s t á n 6 ft. — helyben boríték nélkül 5 ft. — borítékkal 5 ft. 24 kr. ezüst pénzben.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiazon alul, a' Duna partján. 114 szám alatt.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utza 612.